

Est. H. 67 79

Memoirs

BJ1240
.M4
1697
c.1

SUGILLATIO
INGRATITUDINIS

AVTHORE

SEBASTIANO
CÆSAR DE MENESES.

ARCHIEPISCOPO VLYSSIPONENSI,
*à Supremo de Statu Regni, & Sacro sanctæ Inquisitionis
Consilio, &c.*

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN
CAPILLA AL. SERENA BIBLIOTECA UNIVERSITARIA
Repb-24 MICROFILMADO 20/1/83

46311

IN HAC TERTIA IMPRESSIONE COR-
recto, ac illustrato, quodam Sacræ Scripturæ præ-
lucidiori Indice.

ULYSSIPONE, *Supreme Inquisitionis permisso.*

Ex Prælo MICHAELIS DESLANDES, Serenissimi Regis Typographi Anno 1697

Sumptibus Antonij Leite Pereira.

1080046385

B. J. 1240

M4

1697

COPIA DE LA BIBLIOTECA DEL REY
DE LA CIUDAD DE MADRID
1697

CÆSAREI LIBRI

Censorium Elogium.

LTO vel per hostiles acies, per munitas urbes, per utrūq; Orbem, cælestem, & terrestrem, securus Liber: inscriptū Cæsarem vebis, & ad cælum evebis. I. libero jam cælo caput inferre, qui cælitum ingratorum improbum caput, & cælestium turbarum proscriptum Authorem describis. Hinc excusso, cum a seclis, Lucifero, illiusque tenebris, veritatis luce discussis, Lucem paulisper habita inaccessibilem. Hic cælo jam pridem, omnium suffragijs donatam, Hierarchiam Ecclesiasticam, tibi germanam, saluta: pristinam illa tibi gloriam comodat: tu eam vicissim tua recenti cumulabis. Illustrium hic operum locus est, & cælo dilapsus, terrestri Paradiso illabere. Hinc jam expulsos à Cherubino primos Parentes, notæ ingratiudinis reos, longius propelle. Tum verò eosdem proprio edoctos malo, & jam respicentes, posteris, ut alieno periculo sapiant, sapienter indigita. Sciant, te indice, primogenitam noxij serpentis ingratiudinem indes latius serpere in perniciè mortalium. Ipsas deinde illius veneno infectos, sententiarum aculeis, quibusdam quasi tribulis, & spinis à tellure ingrata in ingratos germinatis, exagita. Emolliendis verò animis ingratiudine obduratis, obvia, sed optima tibi suppeditabit argumenta tuus uterinus frater Balatus Ovium, cuius apud omnes gratia comendatus, non equidem surdis sparges verba irrita ventis, in ventos abeunte ingratiudine.

Hunc ergo Labrum, Angelorum, Hominumq; triumphis clarum, & vel ipsis, quos arguit, ingratis acceptissimum, studiose accipite Studiosi omnes, quæ nocturna versate manu, versate diurna. Illum, fateor, manus una minimè capiet, quia maximum, omniumq; manibus circumferendum. Quot in eo pagina ad Cleantis lucernam evigilat, tot vigilantissima industrie non obscura signa: quot capita, tot sententiæ, imo sententiarum cumuli: quot regule, tot politico regimine documenta, aequè regendis populis, & dirigendis Regibus aptissima: quot verba, tot flagitiorum verba, masculis quidem, magnatum incusat ingratiudinem, eò detestabiliorem, quò maiorem; minusculis, minorum, vulgig; evulgat ingratos mores, beneficiorum immemores: quot apices, tot Matine apis dulcia mella, non sine pungenti aculeo, nec sine singularis ingenij acumine elaborata; tot denique sigillis mysticis, quot severis abundat sugillationibus. In eo certè lota unum, aut unus apex, quæ mysterijs minimè carent, non præteribunt illaudata. Nec puncta libro desunt, qui expunctis è libro vitæ flagitiosis, eos punctim, cæsimq; feriens, omne tulit punctum, dum miscuit utile dulci. Lituris quidem caret, quæ à conciso calamo, absque calamistris nunquam excidunt Caret etiam erroribus, qui omnes corrigit. Illius titulus, non nimio, ut ceteri, sed Menseiorum illustissimo sanguine rubescit. Indicem habet copiosissimum, imo est totus index, virtutum omnium, quas commendat, vitiorum etiam, quæ emendat; non quidem stylo ferro in plumbi lamina, sed planè aureo, vel potius divino digito in lapidibus pretiosis inscriptus. Siquis tamen genio indulgere gaudet, in hoc assidue volutando libro delicietur, habet enim genium iste liber, omnium genijs, & ingenijs accommodatus; genialis institutionis ingeniosus Magister: intus forisq; inscriptus, intima conscientie, externaque forensia ex æquo discutiens. A damissim planè castigatus liber, qui liberè ingratiissimos castigat amicos. Et ne quid illi desit, demorsos sapit ungues, dū ingratorum insipidos mordet mores, simulque gratitudinem mordicus tuetur. Hunc igitur Labrum, non lege modo, sed hianti ore devora, si quis es librorum heluo. Sic te probum omnibus probabis, cui placeat liber doctorum omnium placito approbatus. Ita denique ingratis, quos notat, merito iustam notam effugies; & Authori apud omnes, sed maximè apud Lusitanum Monarcham gratia prævalentem, te gratissimum exhibebis.

At quis libri huiusce Author? ad extremum quæris. Dicam verbo. Es homo unius libri, ut liber unius, unicus hominis. Sed non unicum illi nomen, quem multis nominibus commendabilem nemo nescit, omnes suspiciunt. Sebastiano illi nomen, nec sine numine, à Sebastiano Rege optatissimo, & à Martyre sanctissimo divinitus mutuat. cū utroq; prosperæ, prosperæq; fortuna cōsensio. *Emulorū telis*, & sagittis impetitus, ac pene obrutus, & pro mortuo diu habitus, generosa tamen præpotente constantia, instar solis post nebula clarioris, pervicit tãdem ad patriæ laborantis salutem, cui prospexit Deus, dum in ipsam attenuatam respexit, difficillimis Lusitanæ Reip. temporibus, pristina, longeq; maiori gloriae reddito Sebastiano Cesar idem cognominatur Romano Cesari, non conferendus modo, & æquãdas, sed planè præferendus. Illi alteri à magno demissum nomen Iulo, & à falsis dijs alie deductū genus. Hic per longam clarissimorum Heroum seriem, à serenissimis Regibus verè derivatà profapia, Regij sanguinis splendore illustris, scientijs Rege dignis illustris, generosis virtutibus, præ ipsis Regibus, illustrissimus. Iulium quidem sidus micat, inter omnes: at Menejianū longè felicius, & splendidius astrum micat. supra omnes, dum dimicat, & fulgurat cōtra ingratos Romanus Cesar inclinatam aciem, objecto umbone, semel restituit. Lusitanus sibi & patriæ restitutus, mutatè Lusitanam Monarchiam, salutaris cōslij protectam, scuto non semel restituit, ac firmavit. Antiquus Cesar dextra gladium vibrans, sinistra calamum tenens. In utroque, se excimium gloriabatur. Noster, in quo nihil sinistrum, dum dextra calamum, quasi ancipitem gladiū, summa dexterritate in ingratos educit, summam in utroque, ducis, & scriptoris laudem est assecutus. Ille alius venit, vidit, vicit. Ille, priusquam ad regimen veniret, videns ingratorum manipulos in patriæ orbisque perniciem conspiciens, illorum impijs conatus, non gladio, sed calamo fregit, eosdemq; non exterminis copijs, & auxilijs, sed proprijs consijs, & eloquenti verborum copia devicit. Aut Cesar, aut nihil, Romanus frequenter usurpare solitus, modicæ potentie impatiens, summa impotenter appetens. At noster Lusitanus Cesar, dum extra se, in quo summa sunt omnia, nihil ambit, maxima quæque promeruit, instar Dei nihil appetitis aut indigentis, omniaq; ex nihilo producentis. Quo demum effecit, ut jure possit us dicere, si a cum Cesare conjunctum nihil, ut ultra Casarem nihil magnum de aliquo dici possit, imo nec de ipso Casare maus.

Sub censura

D. Emmanuel Ludovicus.

BIBLIOTECA PÚBLICA
DEL ESTADO DE LEÓN

192769

Lectori Studiofo.

UO me, studiose Lector, ad hoc suscipiendum argumentum impulere, scilicet ingratitude hominum erga Deum, & ingratitude Mundi erga homines: non sine metu arripedi paucis, & displicendi multis: nam ingratorum numerus propè infinitus est.

Verum cum fugillatio vitiorum, quæ quicquam virtus est, remedium tanto malo occurrens esse possit, timorè vicit ratio: præsertim quia vitium maiori fugillatione dignum ingratitude est, cum inter omnes culpas prima fuerit, quæ Deum offendit, & prima ingratorum hominum labefactavit.

Amabo preslam, ac pellucidam scribendi methodum, ita ut quæ mihi cordi sit brevitas, & perspicuitas. Laborabo brevis esse: nam quidquid superfluum etiam in materia bona malum est: & omne malum quantumvis exiguum jure censetur superfluum.

Quando Unigenitus Filius Dei carnè assumpti, sibi indidit nomen Verbi, & non sermonis, cum etiam Æterni Patris sermo dicatur: *Verbum caro factum est*. Nam verbum semper quocumque sermone brevius est, ut potè simplicia dictio; sermo non nisi ex multis dictionibus coalescit: cum verò acturus vitam inter homines, eorum acceptatione studuerit, cepit formam, quæ magis hominibus arrideret, qualis brevis, & exigua.

Dabo operam, ut clarus sim: sicut enim ratio nec eminet umbris, ita nec veritas admittit tenebras: habet utraque proprietatem lucis, quæ oppositu corporis opaci occultata defectum patitur.

Unigenitus Dei Filius non tanquam omniscius acclamatus fuit, quãdo profunda tractans mysteria, velamento parabolarum, & proverbiorum texit, sed quando sine ullis parabolis ac proverbij nitida ac perspicua oratione usus fuit: non enim aliud magis authenticum sapientiæ testimonium exhiberi potest, quàm si clucescat claritas in loquendo: *Palam loqueris, nunc scimus quia scis omnia*.

Cæterum quamvis fatear propositum meum studendi brevitati, & claritati, plurimum dubito de effectu sequendo: nam qui perperam scribit, semper videtur longus: sæpe etiam obscurus fit, qui brevis esse laborat: est enim claritas in dicendo donum, quod potius cum anima corpori infunditur, quàm humana industria comparatur.

Sensu, & conceptus, quos foras exercere, hominibusque studeo non tam prode, quàm iaculare, sunt exèpla in divinis sacræ historiæ oraculis deprehensa; ea enim satis superque nobis suadent, quantum lucri capiemus, si nos acceptis beneficijs gratos probaverimus: & è contra quantum detrimenti sustinebimus, si beneficiorum immemores de referenda gratia parum cogitemus: nam ob gratitudinem erga Deum mortalis quisque cum cælestibus, ob ingritudinem verò cum inferis conferri potest: non enim minus distat ab ingrato gratus, quàm à dæmone distat beatus.

Unum vel alterum à te (studiose lector) impense flagito: aliud, ut mea scripta censorio supercillo corrigas, aliud, ut si te senseris ingritudinis infectum labe, recipias in meliorem frugem. Et quidem tua censura mihi videbitur utilis, si ingritudinem video penitus extinctam. Prius facile erit assequi, cum censura consequatur omnes. Posterius censeo difficillimum: quia ingratorum hæcenus vidi neminem à tam foedo crimine resipiscentem.

Faxit Deus optimus ut ex hoc meo qualicumque labore, nos in posterum beneficiorum memores præstemus, videamusque è pelago ac ceno ingritudinum emergentem orbem.

Vale.

Pode-se tornar a imprimir o Livro de que a petição trata, & depois de impresso tornará para se conferir, & dar licença que corra, & sem ella não correrá. Lisboa 7. de Outubro de 1695.

Pimenta. Castro. Foyos. Pinna. Dimiz.

Pode-se imprimir, & depois tornará para se conferir, & se dar licença para correr, & sem ella não correrá. Lisboa 24. de Novembro de 1695.

Serraõ.

Pode-se imprimir, & depois de impresso tornará à Mesa para se taxar, & sem isso não correrá. Lisboa 29. de Novembro de 1695.

Mello P. Marchão. Azevedo. Ribeiro. Sampayo.

Viste livro, & está conforme com o seu original. São Domingos de Lisboa, hoje 17. de Junho de 1697.

Fr. Manoel Leitaõ.

Visto estar conforme com seu original, pôde correr. Lisboa, 18. de Junho de 1697.

Castro. Foyos. Azevedo. Dimiz.

Pode correr. Lisboa, 15. de Julho de 1697.

B. P.

Taxão este Livro em sete centos reis. Lisboa, 5. de Julho de 1697.

Azevedo. Ribeiro. Sampayo.

INDEX CAPITUM, & PARAGRAPHORVM.

LIBER PRIMUS.

CAPUT I.

Ingratitudo Luciferina.

- §. I. **C**æpit ingratitude cum Angelis, qui maiora à Deo beneficia acceperunt.
- §. II. Supplicium ingratitude Luciferinae.

CAPUT II. *Ingratitudo humana.*

- §. I. Prima culpa hominis dominatum mundi obtinentis fuit ingratitude.
- §. II. Univerfa ruina hominis fuit ingratitude.
- §. III. Supplicium ingratitude humanae.

CAPUT III.

Quæ ingratitude fuit maior, Luciferina, an humana?

- §. I. Non vereri supplicium duplicata malitia est.

CAPUT IV.

Ingratitudo maxima inter homines.

- §. I. Inter homines ingratiſſimi fuere Hebræi.
- §. II. Mansuetudo Moyſis cum ingratitude ſui populi.
- §. III. Clementia Dei cum ingratitude populi Iſraelitici.
- §. IV. Juſtitia Dei cum Pharaonis ſuperbia.

CAPUT V.

Ingratitudo populi fecit illum rebellem.

- §. I. Ingratitudo populi æmula Divinæ Clementiæ.
- §. II. Docuit Deus Moyſen, quomodo allaturus eſſet remedium ingratæ.
- §. III. Precationum armis liberavit Moyſes populum, quando hic ſe magis ingratum gerebat.
- §. IV. Movens bellum injuſtum, tâquam ingratæ irritat Deû.

CAPUT VI.

Ingratitudo fecit idololatram populum.

- §. I. Ingratitudo, & infidelitas, ſemper conſociatæ.
- §. II. Moyſis prudentia cum ingratæ ad documentum miniſtrorum.
- §. III. Clementia Dei erga populum ingratum pro documento Principum.

**

CAPUT

INDEX CAPITUM,

CAPUT VII.

Zelus, & prudentia Moyses in puniendo Populi idololatriam.

- §. I. Princeps rectus nō dissimulat culpas ingratiitudinis in fide.
- §. II. Supplicio, & amore sui populi ostendit se Moyses Dei ministrum.

CAPUT VIII.

Populus etiam murmurat de ipso Deo.

- §. I. Vitia linguæ igneum postulant cauterium.
- §. II. Detractio infame, & abjectum vitium est.
- §. III. Lingua ingrata, quò obstrictior, eò ad murmurandum liberior.

CAPUT IX.

Fatetur Deo Moyses suos humeros ingrati esse impares populi regimini.

- §. I. Summum onus est regere ingratos.
- §. II. qui detrectat regimen, ipso regimine dignissimus est.
- §. III. Ingratorum regimen, plusquam omnes, indiget consilio.
- §. IV. Appetitus proprius ingratum punit.

CAPUT X.

Ingratitudo, seu invidiosa reddidit Mariam, & Aaronem murmuratores.

- §. I. Supplicium invidiosi est aliena gloria.
- §. II. Princeps, qui Deum imitans fuerit, erit justus in puniēdo.

CAPUT XI.

Moyseis magnanimitas regia erga ingratos.

- §. I. Princeps ille, qui magis sustinet, magis Princeps est.
- §. II. Liberare pœna offensorē ingratum, Divinitatis actio est.
- §. III. Politica Cœlestis est ulcisci injurias ministrorū, & murmuratores punire.

CAPUT XII.

Ingratitudo fecit populum timidum & ignavum.

- §. I. Ex ignavo timore statuit populus Deum, ac Moysen servitute Ægyptiaca commutare.
- §. II. Plus est, quod timemus, quàm id, quod patimur.

CAPUT XIII.

Præcepit Deus separari ingratos populi, tamquam gentem tabidam & infectam.

- §. I. Propria ingratiitudo supplicium fuit ingratorum.
- §. II. In supplicio ingratiitudinis populi adest documentum Divinum ad regimen Principum.

CAPUT

PARAGRAPHORUM.

CAPUT XIV.

Ingratitudo populi fuit infideles, & immedicabilis.

- §. I. Mala inveterata sunt sine remedio.
- §. II. Quid evenerit Moyse in remedio populi Dei.
- §. III. Supplicium Moyse propter dubium de voluntate Dei.
- §. IV. Serpentibus punivit, & sanavit Deus populū ingrati.
- §. V. Sermo Moyse ad suum populū, antequam vita excederet.
- §. VI. Mors Moyse, luctus, & dolor populi.
- §. VII. Mortuo Moyse, Deus injunxit Josue regimen populi.

CAPUT XV.

Nec ipsum Dei regimen aridet ingrato populo.

- §. I. Respuit populus Samuelem.
- §. II. Mundus semper ingratus ijs, quibus ob beneficia magis obstrictus est.

LIBER SECUNDUS.

CAPUT I.

Celsitudo sceptri reddidit Saulem ingrati.

- §. I. Saul electus ad sceptrum tamquam optimus Israelita, evasit ingratus, & perversus.
- §. II. Ingratitudo reddidit Saulem inobedientem, & malitiosum.
- §. III. Deesse cultui Divino est maxima ingratiitudo Principis.
- §. IV. Ob ingratiitudinem, & simulationem sine regno, & indulgentia mansit Saul.

CAPUT II.

Ingratitudine, & invidia evadit Saul tyrannus.

- §. I. Maximus ingratus, & invidiosus est maximus tyrannus.
- §. II. Invidi ingrati odium sævissimum est.
- §. III. Cor ingrati est cor sine lege, & indignatio Principis in omnia audax.
- §. IV. Effugere invidum tyrannum, nihil ignavia, multum prudentiæ continet.
- §. V. Eventus Davidis quando Saulem fugit.

CAPUT III.

Davidis generositas, & patientia cum ingratiitudine Saulis.

- §. I. Proponuntur rationes, ob quas noluit David ulcisci Saulem.
- §. II.

** 2

INDEX CAPITUM,

- §. II. Patientiæ arma expugnant omnia.
- §. III. Multa bona continent molestiæ, ac labores.
- §. IV. Qui plus patitur, plus assimilatur Christo.
- §. V. Ingrati manus magis tyrannæ sunt.

CAPUT IV.

Ingrata conditio est inter omnes magis perversa.

- §. I. Ingrata conditio beneficia odio compenlat.
- §. II. Est ingrata conditio facilis in credendo malum, tyranna in condemnando.
- §. III. Princeps, ut ametur, gratus, & liberalis esse debet.

CAPUT V.

Ingratitudinis cum crudelitate magna est conjunctio.

- §. I. David ingratus Uriæ ingratiss filijs punitur.
- §. II. Ipsa ingratitude punit Deus ingratum.

CAPUT VI.

In ingratitude insolenti reperit supplicium ingratus.

- §. I. Clementia Davidis cum Absalone ingrato.
- §. II. Ingratitudo Absalonis erga parentem suum Davidem.
- §. III. Ingratitudo reddidit Absalonem magis brutum, quam ipsas belluas.
- §. IV. Achitophel quia ingratus sibi metipsum supplicium fuit.
- §. V. Supplicium insolentis ingratitude Absalonis.
- §. VI. Compaffio Davidis, & insolentia Joab.

CAPUT VII.

Ingratitudo Salomonem reddidit cupidum, & idololatram.

- §. I. Magnificencia Dei cum Salomone.
- §. II. Ingratitudo Salomonis cum Dei magnificencia.
- §. III. Ingratitudo cupida Salomonis.

CAPUT VIII.

Ingratitudo politica Jeroboami portavit supplicium Dei.

- §. I. Impia, ut vocant, ratio status fecit ingratum Jeroboamum.
- §. II. Maximum in Principe scelus est malum exemplum, quo præit alijs.
- §. III. Supplicium ingratitude politica Jeroboami.
- §. IV. Impia ratio politici status semper fuit ruina Principum.
- §. V. In Principe non tam damnetur error, quam incuria.

CAPUT

PARAGRAPHORUM.

CAPUT IX.

Ingratitudo Regis Acab plus omnibus impia, & perversa fuit.

- §. I. Impius Acab æque ingratus, ac perversus fuit.
- §. II. Cupidus inter omnes maximus tyrannus est.
- §. III. Tyrannus semper associatur falsitate.
- §. IV. Est ingratitude Principis non vivere secundum leges.

CAPUT X.

E Cælo decidit supplicium contra ingratitude infidelium impij Acab.

- §. I. Ingrato, ac tyranno Principi solum arrident ministri adulatores.
- §. II. Ingratitudo, & tyrannis detestatur veritatem, & ipsa detestatio parit supplicium.

CAPUT XI.

Ingratitudo sceptri Hebræi fuit malum contagiosum.

- §. I. Impietas parentum transit ad filios, sicut hæreditas.
- §. II. Cum ingratitude superbia nata est.
- §. III. Ingratitudo Principum immedicabile malum est.
- §. IV. Nullum vitium Deo magis abominabile, quam hypocrisis.
- §. V. Princeps esse debet in verbis cautus, & maturus.
- §. VI. Supplicium ingratitude impia Jezabelis.
- §. VII. Zelus cum impietate ambitio est.
- §. VIII. Inter Principes Israelis fuit hæreditarium scelus ingratitude.
- §. IX. Ingratitudo Principum decem tribuum omnes reddidit infideles.

CAPUT XII.

Amisum est ex ingratitude sceptrum Hebræum.

- §. I. Sine fidelitate non conservatur sceptrum.
- §. II. Vicia Principis sunt totius ruina imperij.
- §. III. Temporalem felicitatem associant ingratitude, & exitium regnorum.

LIBER TERTIUS.

CAPUT I.

Amor Christi fuit æque sapiens, atque excedens in diligendo ingratos.

- §. I. Ut amor immodice ardeat, sapiens esse debet.
- §. II. Proponuntur rationes, quibus videtur suaderi Christi amor

INDEX CAPITUM,

amorem fuisse prodigum; & ostenditur veritas, quod fuerit sapiens

§. III. Solus, qui amare novit, amare novit ingratos.

§. IV. Excessus, qui videntur indigni maiestate, sunt, qui commendant sapientiam amoris.

CAPUT II.

Ingratitudo hominum fuit magis perversa, quando amor Christi fuit magis excessivus.

§. I. Ex maiori excessu amoris eruit ingratitude motiva, ut sit beneficiorum immemor.

§. II. Obstinatio animi excæcat lucem mentis, ut sit ingratus.

§. III. Amor patiens solus amor est.

§. IV. Ingratus cum sit diabolo malitiosior, ipsis brutis rudior, ac hebetior est.

CAPUT III.

In patientia erga ingratos valde eminebat Christi Amor.

§. I. Sublimior in Deo magnitudo est sustinere tormēta, quam patrare miracula.

§. II. Sustinere proditorem, & diligere proditorem est maior excessus patientiæ.

§. III. Pati quod, cum me condemnet injustitia, excusetur malitia, est maxima patientia.

§. IV. Fuit excessus omnium maximus, quod Christus se traderet suis hostibus, ut pro illis moreretur injurijs affectus.

§. V. Fuit excessus Amoris Christi quærere proditorem, cum antea de proditione quæreretur.

§. VI. Summus excessus patientiæ est innocentiam non justificari.

CAPUT IV.

Erga patientiam amoris Christi se crudeliorem gessit hominum ingratitude.

§. I. In captura Domini se exhibuit ingratitude hominum magis crudelem, quando se Dominus exhibuit magis patientem.

§. II. Horam amoris Christi reddidit hominum ingratitude horam crudelitatis.

§. III. Pilatus sua malitia æmulatur malitiam Judæorum.

§. IV. Nulla maior tentatio patientiæ, quam falsitas.

§. V. Æmulatio magna data fuit ingritudinis hominum inter se, quisnam crudelior foret erga patientiam Christi.

CAPUT V.

Dum se Christus pro ingratissimis deprimeret, amor manifestavit excessum.

§. I. Amor, qui est in excessu, novit deprimi, seu humiliari.

§. II.

PARAGRAPHORUM.

§. II. Amoris Divini excessus est humilitas.

§. III. Recusatio Petri in lavacro fuit ignorantia, & objurgatio Christi fuit documentum.

§. IV. Maior excessus amoris non consistit in sublimando amantem, sed in deprimendo amantem.

CAPUT VI.

Excessibus amoris humilis in Christo correspondit ingratitude hominum despectibus.

§. I. Contemnunt Pharisæi Christum, eo quod quæreretur, & admitteret peccatores.

§. II. Propter excessum, quo se Christus in Sacramento occultans dedit alimentum hominibus, fuit ab illis contemptui habitus.

§. III. In maiori excessu humilitatis excessit ingratitude hominum, ut despiceret Christum humilem.

Dum Christi amor erga ingratos foret profusus, magis excessit.

§. I. Liberalitas est benevolentiae probatio.

§. II. Solus novit amare, qui novit dare, & qui cor dedit, omnia dedit.

CAPUT VIII.

Maxima amoris Christi erga ingratos liberalitas fuit, se dare Eucharistiæ Sacramento obduclum.

§. I. Non potuit plus excedere amoris liberalitas, quam in largiendo honoris discrimine.

§. II. In Sacramento Eucharistiæ nobis donavit Christus sapientiam, & similitudinem.

§. III. Sacramentum Eucharistiæ fuit maximum donum, & excessus.

CAPUT IX.

Liberalitati Divini amoris correspondet humana ingratitude odio.

§. I. Quod maius est beneficium, eo lethalius odium.

§. II.

INDEX CAPIT. & PARAGRAPH.

§. II. In tribunali ingratiudinis, excessus beneficiorum sunt scandala, & miracula sunt crimina.

§. III. Odium ingratiudinis Judaicæ fuit æquè crudele, atque insanum.

§. IV. Ubi ardet odium, & viget dependentia, sanum cõsiliu dari nequit.

§. V. Fuit amor Christi immensè largus vita, & morte; ex aduerso Judæorum odium eadem vita, & morte æmulum talis amoris largitati.

INDEX
LOCORVM SACRÆ SCRIPTVRÆ.

EX GENESI.

- AP. I. Vers. 2. Ferebatur super aquas. Num. 561. & 646.
 3 Dixitque Deus: Fiat lux, & facta est lux. 151. 220. 513. & 567.
 4 Et vidit Deus lucem, quod esset bona. 220.
 6 Dixit quoque Deus: fiat firmamentum: & fecit Deus firmamentum: 151.
 16 Luminare maius, ut præset diei, & luminare minus, ut præset nocti. 712.
 16 Faciamus hominem. 507.
 27 Creavit Deus hominem ad imaginem suam. 41.
 CAP. II. vers. 2. Requievit die septimo. 124. & 504.
 7 Inspiravit in faciem eius spiraculum vitæ, & factus est homo in animam viventem. 190. & 384.
 9 congregentur aque, quæ sub celo sunt, in locum unum, & appareat arida. 500.
 15 Ut operaretur, & custodiret illum. 405. & 446.
 16 Ex omni ligno paradisi comede. 19.
 17 De ligno autem scientiæ boni, & mali, ne comedas, in quocumque enim die comederis ex eo, morte morieris. 13. 19. 20. 264. & 454.
 21 Immisit Dominus Deus soporem in Adam. 415.
 CAP. III. vers. 1. Serpens erat callidior. 94.
 Cur præcepit vobis Deus. 164. & 293.
 Præcepit nobis Deus. 220.
 Nequaquam moriemini. 20. & 563.
 5 Eratis sicut Dei scientes bonum, & malum. 15. 21. 54. 69. 563. P 600.
 6 Vidit igitur mulier, quod bonum esset lignum ad vescendum. 75. Deditque viro suo, qui comedit. 404.
 7 Aperti sunt oculi amborum. 587.
 8 Abscondit se Adam. 157.
 9 Consuerunt folia ficus, & fecerunt sibi perizonata. 515.
 10 Mulier, quoniam dedisti mihi. 27. 216. & 322.
 13 Serpens decepit me. 216. & 627.
 17 Maledicta terra in opere tuo. 315.
 21 Fecit quoque Dominus Deus Adam, & uxori ejus tunicas pelliceas. 413.
 22 Ecce Adam quasi unus ex nobis factus est. 565.
 23 Emisit eum Dominus de paradiso voluptatis. 11.
 24 Ejecitque Adam. 29.
 CAP. IV. vers. 2. Fuit autem Abel pastor ovium, & Cain agricola. 400.
 5 Iratusque est Cain, & concidit vultus ejus. 250.
 6 Cur concidit facies tua? 219.
 8 Egrediamur foras. 305.
 9 Aut Dominus ad Cain: Ubi est frater tuus? 480.
 11 Maledictus eris super terram. 119. 176. 315. & 480.
 13 Maior est iniquitas mea, quam ut veniam merear. 480.
 14 Omnis qui invenerit me, occidet me. 367.
 15 Qui occiderit Cain, septuplum punietur. 299.
 23 Occidi virum in vulnus meum. 367.
 24 Septuplū ultio dabitur de Cain: de Lamech vero septuagies septies. 25. 299.
 CAP. VI. vers. 5. Videns autem Deus, quod multa malitia hominum esset in terra. 571.
 CAP. VII. vers. 1. Ingredere tu, & omnis domus tua, in arcam. 504.
 19 Aquæ prævaluerunt nimis super terram. 480.
 23 Delevit omnem substantiam, quæ erat super terram. 408. & 572.
 CAP. VIII. vers. 20. Edficavit autem Noe altare Domino. 308.
 21 Odoratusque est Dominus odorem suavitatis, & ait: Nequaquam ultra maledicam terræ propter homines, sensus enim, & cogitatio humani cordis in malum prona sunt. 226. 308. & 571.
 CAP. IX. vers. 3. Omne, quod movetur, & vivit, erit vobis in cibum. 682.